

НАПЕРЕКИР ДОЛІ

◆ ВІДВЕ

Три роки тому доля нанесла Олені страшний удар. В автокатастрофі загинув коханий чоловік. Осиротілими очима на неї дивились двійко маленьких діточок.

Земля втікала з-під ніг і, здавалось, що вона й сама ось-ось замертво рухне додолу. Не зламатись у цьому двобої, вистояти, витримати тягар немислимої біди допомогли донечка і син, а ще – підтримка рідних та колег по роботі. Й тепер, попри біль втрати, жінка старається шукати в житті позитив.

Так уже сталося, що познайомитись з Оленою нам випало невдовзі після того, як в її дім прийшла біда. Дивилась на її тендітні, худенькі плечі, вслухалась в безпорадний голос, ловила хворобливий погляд й мені, зовсім сторонній людині, ставало моторошно: де ж візьме вона сили, щоб вброді перейти оце горе? А вже десь за півроку, на районному конкурсі інноваційних ідей бібліотечних працівників, я гаряче аплодувала блискучій презентації проекту «Бібліоняня», що її підготувала завідувачка Бутівської ПШБ Олена Гаврилович. Вона стала переможницею конкурсу і вже згодом успішно представила Зарічненщину на обласному «Бібліофесті» й дала інтерв'ю для телеканалу Рівне-1. Крок за кроком Олена долала незримий рубіж болю непоправної втрати. Що додавало їй сил в цій ході? – Це питання задаю своїй співрозмовниці першим.

- Не зламатись, не впасти, вистояти, витримати весь тягар втрати мені допомогли Надійка та Богданчик. То, в

просили поділитись досвідом роботи. Цей успіх мене надихнув. Я зрозуміла: не маю права опускати руки. У мене є діти, є дах над головою, є робота. Це – немало, щоб винести всі каверзи долі. Дуже багато віри в мене вселили люди, яких я зустріла за цей час. Коли розповідаєш про те, що з тобою трапилось, а натомість чуєш історію, яка несе в собі ще більшу печаль, коли бачиш, які неймовірні випробування випадають іноді людям, то вже розумієш, що ти не пережила й сотої долі того, що довелось пережити їм. А вони ж не зламались. Вони йдуть вперед. Це теж дає сили.

- Життя в селі сповнене всіляких господарських клопотів, чи вдалось не спасувати перед ними? – цікавлюсь в Олені. Бож сторонній людині, дивлячись на бездоганний манікюр молодої жінки, навряд чи спаде на думку, що вона обтяжена рутинною сільського укладу життя.

ліс, болото. За кордон, наприклад, я на заробітки не поїду. Дітям потрібна мама. Хто краще від неї плаття одягне, бант зав'яже, косу заплете? Тому вже не один сезон працюю на заготівлі ягід та грибів. Тож, село мені теж дає силу. Я себе впевнено почуваю саме тут.

- За цей час я навчилась уже й керувати автомобілем. Хоча після смерті Ігоря гадала, що ніколи в житті не зможу сісти за кермо авто. Чоловік кілька разів показував, як управлятись з машиною. Я навіть вміла їздити на мотоциклі. Пройшов час і я таки зважилась відчинити дверцята нашого автомобіля. Збоку сів двоюрідний

першучергу. Коли Ігор загинув – обоє були ще дошкільнятами. Тепер донька навчається в 3 класі, син – першокласник. Хіба ж я колись могла подумати, що з нами таке трапиться? Ми прожили в парі майже вісім років. Чотири з них – будувались. Купили стару хатинку й на тому обійсті з нуля поставили дім. Тишились дітьми. Жити б та жити, але той березневий день все закреслив. Спочатку дико було чути з усіх боків слова: «Не побивайся. Не ти – перша, не ти – остання. Глянь, скільки довкола таких доль понівечених.» Серце і розум не сприймали цього. А коли погляд падав на дітей, у моїй підсвідомості спливала думка: маю боротись з горем заради них. Поруч були батьки, рідні, близькі. Всі готові були в будь-який момент прийти на поміч. Важлива була не тільки фізична, матеріальна допомога. Надзвичайно важливий був момент психологічної підтримки, поради від моїх колег. «Робота. Робота. Робота. Вона – твоє спасіння», - ці слова весь час чула і від директора Бутівської ЗОШ Володимира Анатолійовича Войтовича, і від директора Заріченської ЦРБ Ніни Василівни Жданюк. Й чим більше навантаження я мала, – тим легше мені було впоратись з усім. Порятунком були не лише власні діти, а й чужі. Мені хотілось якось презентувати творчість сільської дівчорівні району, області. Взятась втілювати в життя проект «Бібліоняня». Він викликав неабияку цікавість, мене вже

- В повній мірі зберегла те господарство, що тримали вдвох з чоловіком. Маю корову, тримаю поросят, птицю, саджу город. Я завжди любила село. Особливо – своє. Й ніколи не ставила собі за ціль життя в місті. Не люблю його шуму, суєти. Сільське життя, господарські клопоти мені до душі. Я стараюсь в усьому бачити позитив. Коли пораю господарство – рахую, що це – той самий фітнес. При чому, – безкоштовний. У мене голова відпочиває тоді від комп'ютера, читання. Домашні справи рятують від роботи в школі і навпаки: в школі я відпочиваю від сільської роботи. Неабиякою розрядкою стають відвідини косметологічного кабінету. Гарний манікюр кожній жінці додасть гарного настрою. З цим погодяться всі. Дві години розслабляєшся на манікюрі, а за тим з відрами в руках так хвацько біжиш порати своє хазяйство, що й годі! В кожній такій дрібничці я бачу якийсь позитивний момент. Одне одному не заважає: бути гарною, дивитись за собою, бути на роботі, дивитись за дітьми, поратись по господарству. Мене запитують: "Як ти з такими нігтями чистиш картоплю? А корова тебе не б'є за манікюр? Ти її ще довго триматимеш?" А я й не збираюсь продавати. Бо діти ростуть, ростуть їх потреби. А молоко – це теж якийсь дохід чи бартер. Я комусь – молоко, а мені щось по господарству за це підсоблять. В цьому особливості сільського життя. А ще я вважаю, що в селі завжди можна якусь копійку заробити: поле,

мешки, сенокос, двохридий брат, щось підказував і я поїхала. Отак сама й навчилась. Згодом в Рівному пройшла курси підготовки водіїв. Здала на посвідчення. Машина теж, в якійсь мірі, допомогла поборотися мені страх, розпач, додавала впевненості в собі. Я відволікалась від своїх проблем, читаючи всяку технічну літературу. І тепер вже самотійно навіть можу усунути певні неполадки в своєму автомобілі. Не панікую, коли авто раптом глохне на дорозі. Спокійно стараюсь визначити причину, якщо не вдається полагодити самій, телефоную друзям. А ось мотоцикл до рук так і не беру. Адже чоловік загинув, керуючи саме цим транспортним засобом...

- Після втрати чоловіка, з чим було змиритись найтяжче?

- Як би я не старалась, я не можу замінити доньці й сину тата. Одна людина в двох особах бути не може. Якою б сильною я не була – я не заміню. Спочатку гадала – зможу. Старалась все для цього робити. Тільки через рік зрозуміла, що є речі, яких дітей може навчити лиш тато. Їм бракує його розваг, його науки. Вони ж бачать: мама – не тато. За цей час я багато чого зрозуміла. Найперше – треба дослухатись до всіх порад, але вміти робити свої висновки. Треба вміти і себе чути, бути на своєму місці і мати свою думку. І знати: моє ім'я – правота. Важливо не схибити, не повестись на зло, вміти себе стримувати. Понад все мені хотілось, щоб діти пишались своєю мамою.

Галина ГАВРИЛОВИЧ